

Wortelen aan de bron: Het Grote Verhaal van verlossing en bevrijding.

SOVE viering op 2 april 2016 met Hans Slooff

Van Galilea naar Jerusalem en terug

Groet en vrede-wens

Goede morgen,

Nee, ik vergis mij niet want we staan nog steeds “in de vroege morgen van de eerste dag van de week.....bij het graf, waarvan de steen blijkt weggerold te zijn”, en we horen van 'n bode van godswege: “Hij is niet hier, Hij gaat u voor naar Galilea”.

Schrik, verbijstering, verwondering alom.

Wanneer hij na zijn dood en graflegging toch ervaren en beleefd wordt als de Levende is iedere keer zijn eerste woord: “vrede, wees gerust, Ik ben het”

In wonderlijke verhalen beschrijven zij hun geloven en ervaren dat Hij leeft: “Wij hebben Hem gezien, aangeraakt; Hij heeft met ons gegeten”

Ter bevestiging toont Hij zijn doorboorde handen en zijde. Vrede komt niet liefelijk aangewaaid maar moet soms zwaar bevochten worden.

Hoe wankelend in de huidige verwarring en chaos ons ervaren en geloven in dit opstandingsverhaal ook is, laten we toch elkaar de Naam van de Levende, verrezen Heer zeggen met zijn eigen woorden: “Vrede, Ik zal er zijn voor jou.”

Wens elkaar die vrede.

Inleiding.

Wie de evangeliën gaat lezen en goed wil verstaan moet niet op de eerste bladzijde beginnen, bij de geboorte-verhalen, maar op de laatste bladzijde, met de opstandingsverhalen., want vanuit de opstandingservaring en –beleving is 'n andere kijk gekomen op de historische Jezus en die is vastgelegd in de periode van 75-90 na Christus.

Aan de basis van de evangelie-verhalen ligt het Opstandingsverhaal en vandaaruit schreven ze - geïnspireerd door de profeten en de psalmen- hun gelovige visie op die Ene Messias, Jezus, de Christus.

Daarom vandaag eerst het opstandingsverhaal van de gemeente van Markus, daarna zouden de andere hoofdstukken kunnen volgen en tot besluit zijn oorsprong- geboorte verhaal.

Overweging: “er was eens.....Hij leeft!

‘n jonge man, ‘n mensenkind uit Nazareth, in Galilea, in alle opzichten een achtergebleven provincie, die meetrok met een verzetsbeweging tegen de onderdrukking en uitbuiting door de romeinse bezetter. Zij trokken op van Galilea door Samaria en Judea naar de hoofdstad Jerusalem, met de tempel.

Deze jonge man Jezus was niet voor geweld tegen de bezetter maar verkondigde nieuwe waarden om voor te leven: verzoening en gerechtigheid. Hij verkondigde:

*Sta op en ontferm je over mensen, die maatschappelijk buiten de samenleving terecht zijn gekomen, economisch, financieel onder het minimum leven en politiek niets te zeggen krijgen.

*Wees ‘n toevlucht voor vreemdeling en vluchteling, draag zorg voor brood, bad en bed. voor die van hun waardigheid beroofd zijn.

*Wees naaste voor mensen, die lamgeslagen zijn door de chaos en verwarring van hun tijd, opdat zij weer een weg vinden.

*Sta op sla je armen om mensen die naakt zijn, van hun waardigheid zijn beroofd dat zij in het visioen van verlossing en bevrijding blijven geloven.

*Sta op en schep ruimte voor mensen: die doodgezwegen worden dat zij weer mogen zeggen wat ze vinden, en zo tot nieuw leven komen.

*Hij kondigde de komst van het Rijk Gods aan, het Koninkrijk der hemelen, een andere wijze van leven, samen-leven, een leven van verlossing en bevrijding. dat een nieuwe wereld komen zal.....

Uitgeroepen tot voorman van die beweging, werd hij als een koning binnengehaald en werd zo

'n bedreiging voor de romeinse bezetters en hun keizer en –niet te vergeten- de joodse meelopers en profiteurs. Verraden, vals beschuldigd werd hij veroordeeld en aan het kruis genageld. De Jezusbeweging verliest haar voorganger, valt uit elkaar en raakt verstrooid. Zij lijkt –zo wordt gedacht- failliet, over en uit.

Verward, verdrietig, in diepe rouw blijft het verzet smeulen, blijven verhalen over hem de ronde doen. Jahweh zal zijn volk toch niet uit zijn hand laten vallen? Hij is toch een God van levenden, niet van doden?

De Grote Oorlog van 66-70, uitlopend in de verwoesting van Jerusalem en de tempel, lijkt een einde te maken aan de hoop op verlossing en bevrijding. Het koninkrijk der hemelen gaat niet door.

Toch blijft in de diaspora het verhaal van die Jezus van Nazareth als 'n smeulend vuurtje gaande , ondersteund door berichten over de z.g. “dertiende apostel”, 'n zekere Paulus, die aan de ecclesia van Rome al in 50(?) schrijft: “Jezus Christus, gestorven en begraven,leeft”

Hij schrijft dit -verantwoord- vanuit zijn eigen existentiële ervaring en beleving van ommekeer van vervolger naar verkondiger van Jezus Christus, de Levende. Deze hartgrondige, kort en bondige, geloofsbelijdenis vervolgt hij met: “Laat die gezindheid In uw handelen en omgaan met elkaar leven, die is in hem: een houding van dienstbetoon, gedachtig zijn woord: Ik ben niet gekomen om te heersen maar om je te dienen: Ik zal er voor je zijn” ‘Laat u dopen, dompelen in zijn woord, ga wonen in zijn leer-huis, wordt zijn woord, wordt zo nieuwe mensen.

Wees samen a.h.w. zijn Lichaam, de Verrezen Heer: Ecclesia die zich ontfermt over, erbarmen betoont, de vreemdeling en vluchteling omarmt, eenzamen en gevangenen bezoekt, een gemeente van verzoening en vergeving, van geloven en vertrouwen dat dood niet meer het laatste is.

Jezus, het verhaal van een Levende.

Geen geboorteverhalen, geen broodvermenigvuldiging, geen wandelen over het water, enkel dat rotsvaste statement: “Ik verkondig u Jezus, de Christus, gestorven en begraven, als de Levende.”

Dit geloven, deze hoop, dit vertrouwen blijft waaien als een lopend uit de kracht van de Geest door de harten van mensen; dromen, verhalen, visioenen, profetieën, psalmen uit vervlogen tijden over verrijzen van doden worden aangehaald om Jezus' opstanding grond te geven.

In de jaren 70, na de verwoesting van Jerusalem en de tempel wordt in de kring rond Markus voor het eerst een verhaal –schriftelijk- vastgelegd over “het lege graf van Jezus, de Nazarener die gekruisigd was en begraven” . Later volgen Lukas en Mattheus; veel later Johannes.

Door het schriftelijk te leggen, krijgt het geloven in de opstanding van Jezus een officieel karakter Het is niet zoals de kort en bondige belijdenis van Paulus, maar het wordt een” aangekleed”verhaal:

-Drie bedrukte vrouwen die de dode komen balsemen om te zeggen: tijd van rouwen is voorbij.

-De wachters die slapen –nog steeds- om te duiden dat de opstanding een ondoorgrondelijk mysterie is, dat het menselijk denken te boven gaat.

-Een jonge man, in het wit, bode van de Ene zegt de verbijsterde vrouwen: “ Gij zoekt Jezus, de Nazarener, die gekruisigd is? Hij is opgewekt, hij is niet hier, maar zeg aan zijn volgelingen en aan Petrus dat hij u voorgaat naar Galilea, daar zul je mij zien

Het opstandingsverhaal van Markus heeft een open einde: er is geen afsluitende alinea met 'n hemelvaartverhaal. Dood is niet meer het laatste.

Hij gaat door, om voor ons uit te gaan, naar het Galilea van nu: “daar zul je me zien” in de ogen van de vreemdeling, vluchteling, in de uitgestoken handen van de armen en hongerigen, in blikken van de eenzame mensen, en de mensen die gevangen zitten in de leegte en zinloosheid van leven.

Je zult me zien als je afdaald -zoals Zaccheus- uit de boom van je overvloed en de bunker van zelfbehoud, opstaat uit je graf en je hart vrij maakt van vooroordelen, valse geruchten en angst om zelfbehoud om om hen te gaan doen wat ik heb voorgeleefd: bed, bad, brood, veilig onderdak, toekomst.

“Wie zijn leven niet wil geven, niet wil delen met zovelen, met 'n ander, gaat verloren.

Wie wil geven wat hij heeft, die zal leven, opgegeten, die zal weten dat hij leeft.”

Galilea anno nu: Ik zal er zijn.

Ik verwacht je daar ook.